

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. T. L.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2018, č. j. CPR-19568-5/ČJ-2017-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze, ze dne 31. 1. 2019, č. j. 44 A 75/2018 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 16. 6. 2017, č. j. KRPS-92104-43/ČJ-2017-010025, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán prvního

stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců určil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, které žalovaná zamítla, a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl.

[4] Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Při posuzování možného zásahu do soukromého či rodinného života se žalovaná nemusela zabývat žalobcovou znalostí, resp. neznalostí českého jazyka, neboť na základě kritérií vyjmenovaných v rozhodnutí mohla uzavřít, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah. Případná neznalost českého jazyka rozhodnutí správních orgánů nemohla nijak ovlivnit. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že důvod zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu současně představoval důvod pro stanovení délky správního vyhoštění. Soud shledal odůvodnění délky stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, dostatečným.

II. Kasační stížnost

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že odůvodnění doby, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, bylo dostatečné. Správní orgány neuvedly žádné úvahy, ze kterých by vyplynulo, proč nebylo možno uložit vyhoštění na dobu kratší a bylo by nepřiměřené uložit vyhoštění na dobu delší. Stěžovatel pro srovnání uvádí, jaké nároky jsou kladeny na odůvodnění výše trestu ukládaného soudy v trestním řízení.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, které žalovaná nehodlá blíže komentovat, současně odkázala na shromážděný spisový materiál.

III. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2, že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze maximální dobou zákazu vstupu ve

vztahu k jednotlivým porušením citovaného zákona (srov. rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011 – 55, či rozsudek ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36). Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správní uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 – 92, č. 430/2005 Sb. NSS, srov. též rozsudek ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 – 79). V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 – 73, dále též rozsudek ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79).

[10] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí správního uvážení a jsou přezkoumatelná.

[11] Prvostupňový správní orgán stanovil dobu jednoho roku na základě zhodnocení délky legálního a nelegálního pobytu stěžovatele na území. Žalovaná k tomu doplnila, že se jednalo o nelegální pobyt v České republice v délce osmi měsíců. Stěžovatel zde pobýval od roku 2007, a věděl tedy (resp. mohl a měl vědět), jaká jsou jeho práva a povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců. Nejednalo se o žádné dílčí administrativní či evidenční pochybení, ale o zcela zásadní nerespektování základní povinnosti vycestovat poté, co stěžovateli skončilo oprávnění k pobytu a byla mu stanovena lhůta k vycestování. Podle žalované je z uvedeného zřejmé, že stěžovatel se do této situace dostal svým vlastním jednáním. Jeho protiprávní jednání ohrožuje zájmy společnosti; u stěžovatele nebyla zjištěna žádná snaha o nápravu.

[12] Soud na základě shora uvedeného konstatuje, že správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně srozumitelně a přezkoumatelně vyjevily okolnosti, které je vedly k závěru o délce doby, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Tuto dobu stanovily v limitech stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud proto shodně s krajským soudem neshledal, že by správní orgány svévolně překročily meze správního uvážení.

[13] Závěrem soud poznamenává, že srovnání s ukládáním trestů v trestním řízení, které stěžovatel použil v kasační stížnosti, není příléhavé, neboť, jak soud konstantě judikuje, správní vyhoštění nemá charakter správního trestu, ale je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (viz např. rozsudky ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 – 33, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 druhá věta s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu